

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Karpíškové a soudkyň JUDr. Hany Felcmanové a JUDr. Dany Svačinové v právní věci žalobce: **Hettich ČR k.s.**, IČ 49437283, Jihlavská 3, 591 01 Žďár nad Sázavou, zastoupen: Mgr. Ing. Martin Lukáš, advokát, Karlovo nám. 10, 120 00 Praha 2 proti žalovanému: 1) **NÁBYTKÁR Česká republika, s.r.o.**, IČ 27661466, Blanenská 1764/107, 664 34 Kuřim, 2) **NÁBYTKÁR, s.r.o.**, IČ 36418668, Nábřežie Oravy 2909/5, 026 01 Dolný Kubín, Slovensko, oba zastoupeni: JUDr. Pavel Novotný, advokát, Milady Horákové 10, 568 02 Svitavy, **o zaplacení částky 187.404,80 Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku 187.404,80 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9,25% ročně od 18.6.2009 do 30.6.2009, ve výši 8,5% ročně od 1.7.2009 do 31.12.200, ve výši 8% ročně od 1.1.2010 do 30.6.2010, ve výši 7,75% ročně od 1.7.2010 do 30.6.2012, ve výši 7,5% ročně od 1.7.2012 do 31.12.2012, ve výši 7,05% ročně od 1.1.2013 do 21.9.2015 a dále s úrokem z prodlení ve výši, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné vždy pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, zvýšené o 7% bodů z této částky od 22.9.2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že plněním jednoho ze žalovaných zanikne v rozsahu tohoto plnění povinnost druhého žalovaného.

- II. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci náklady řízení k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci rozsudku společně a nerozdílně s tím, že plnění jednoho ze žalovaných zanikne v rozsahu tohoto plnění povinnost druhého žalovaného, a to ve výši 32.004,50 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 18.6.2009 se žalobce po žalovaných domáhal zaplacení částky 508.457,25 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody. Uvedl, že žalovaní v prodejních katalogích platných pro období od června 2008 do července 2008 zařadili do své nabídky výrobek označený jako „Quadro skrytý plnovýsuv“, kdy tento výrobek byl zároveň dostupný též ve spojení se zásuvkou nabízenou pod označením EXPRO BOX a oba výrobky bylo možné objednat prostřednictvím internetového obchodu. Žalobce zjistil, že tyto výrobky jsou imitací výrobku produktové řady skupiny Hettich, označené jako „Quadro V6“. Současně zjistil, že nákresy výrobků, vedené v nabídkovém katalogu jsou zcela identické s nákresy použitými v objednacím katalogu společnosti patřící do skutiny Hettich. Označení Quadro je chráněno ochrannou známkou, zapsanou ve prospěch společnosti Hettich jako mezinárodní ochranná známka. Vzhledem k těmto zjištěním dotčené společnosti skupiny Hettich pověřili žalobce právním zastoupením při uplatňování práv proti žalovaným z titulu porušení práv duševního vlastnictví, a to zejména porušení známkoprávních a autorských práv skupiny Hettich. Současně tyto společnosti pověřily žalobce zaplacením nákladů advokátní kanceláře Weinhold Legal, na jejíž poměrné úhradě se klienti mezi sebou vzájemně dohodli. Tato advokátní kancelář pak vypracovala právní rozbor na základě kterého byla zaslána žalovaným výzva, aby zastavili prodej a distribuci skrytých plnovýsuvů, zdrželi se označení těchto plnovýsuvů označených Quadro a odstranili skryté plnovýsuvy a jiné takovéto výrobky, propagační letáky, obaly a jiné písemnosti obsahující označení výrobků Quadro a též, aby poskytli veškeré informace ve smyslu ust. § 3 zák. č. 221/2006 Sb. Na základě následné komunikace žalovaní protiprávnost svého jednání opakovaně uznali, stáhli závadné výrobky z trhu a poskytli informaci o jejich výrobcích. Žalovaní rovněž potvrdili připravenost nést náklady právního zastoupení vzniklé žalobci v souvislosti s uplatněním nároků vůči žalovaným.

Žalobce dále tvrdí, že v souvislosti s protiprávním jednáním žalovaných mu vznikla škoda představovaná náklady vynaloženými na právní zastoupení a uhrazenými žalobcem advokátní kanceláří Weinhold Legal ve výši celkem 508.357,25 Kč. Vychází z toho, že protiprávnost svého jednání žalovaní opakovaně výslovně uznali. Stejně tak, jako příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním žalovaných a vzniklou škodou považuje za nezpochybnitelnou, když bez tohoto jednání žalovaných by žalobci náklady na právní zastoupení nikdy nevznikly.

Pokud jde o výši škody spočívající v odměně za právní služby advokátní kanceláře Weinhold Legal (dále jen advokátní kanceláře), tak odměna byla sjednána v souladu s § 3 advokátního tarifu jako odměna smluvní na hodinové bázi s hodinovou sazbou 4.500,- Kč bez DPH. Tato částka byla stanovena i z toho důvodu, že byl vznesen požadavek na komunikaci v německém jazyce. Advokátní kancelář poté činila vůči žalovaným následující úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení, poradu s klientem, sepis právního rozboru a sepis výzvy žalovaným, telefonická jednání 2.9.2008, 17.9.2008, sepis stanoviska, 1.10.2008

porada s klientem, 13.10.2008 telefonické jednání, 12.11.2008 sepis stanoviska, 1.12.2008 porada s klientem, 2.12.2008 sepis vyjádření, 14.11.2009 porada s klientem a sepis vyjádření. Dne 13.11.2009 byla pak celková odměna advokátní kanceláře vyúčtována v souvislosti s uplatněním nároků vůči žalovaným na částku 508.357,25 Kč, když žalobce uvedenou částku advokátní kanceláři v plném rozsahu uhradil.

Ve své obraně uvedli oba žalovaní, že mezi účastníky není sporné, že žalovaní nabízeli produkty, které byly chráněny ve prospěch třetích osob a že žalovaní bez zbytečného odkladu po výzvě právního zástupce žalobce výrobky stáhli ze své nabídky. Žalovaní však návrh na náhradu škody považují za nedůvodný a spekulativní, neboť nároky žalobce vůči žalovaným jsou nepřiměřené a odporují principu přiměřenosti, spravedlnosti i účelnosti jejich vynaložení. Vztahy vyplývající z průmyslového vlastnictví mezi účastníky byly vyřešeny mimosoudně, žalovaní proto mají za to, že nebylo nutné a účelné pověřit v tomto stádiu advokáta a pokud ano, výdaje za právní zastoupení si měl žalobce nést sám. Žalovaní dále namítli, že žalobce není aktivně věcně legitimován k podání této žaloby, neboť není vlastníkem průmyslového práva.

Ve věci rozhodl Krajský soud v Brně dne 25. října 2014 rozsudkem č.j. 41Cm 87/2009 – 112 tak, že žalovaným uložil povinnost zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku 187.404,80 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výroku rozsudku vyčísleným. Dále pak rozhodl výrokem II, že žaloba na zaplacení částky 321.052,45 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ode dne podání žaloby do zaplacení se zamítá. Výrokem III pak rozhodl tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 34.061,50 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, když z odůvodnění je zřejmé, že náklady řízení přiznal ve věci poměrně úspěšnějším žalovaným, a to ve výši 26%. Náklady řízení pak spočívají v odměně advokáta a mimosmluvní odměně za 7,5 úkonů právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě, účast na jednání dne 5.6.2013, podání soudu dne 21.10.2013, nahlédnutí do spisu 0,5 úkonu, účast na jednání dne 23.10.2013, 2 úkony, kdy odměna za 1 úkon činí 16.544,- Kč, když vycházel z hodnoty sporu 508.457,27 Kč. Dále pak přiznal paušální náhradu hotových výdajů ve výši 8x300,- Kč, náhradu za promeškaný čas a cestovné. Z odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že soud měl za prokázané, že oba žalovaní se dopustili porušování práv k průmyslovému vlastnictví žalobce. Dovodil, že došlo ke vzniku škody porušením právní povinnosti žalovaných a dovodil příčinnou souvislost. Pokud jde o samotnou výši škody, vycházel z toho, že škoda, jak byla žalobcem vyčíslena v žalobě, neodpovídá požadavku na předvídatelnost vzniklé škody a soud proto považoval za důvodné posoudit nárok žalobce ve světle předvídatelného vyčíslení právního zastoupení, a to podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Proto přiznal škodu v takové výši, která koresponduje s úkony žalobce tak, jak byly v rámci vyjednávání před žalobou popsány. Vycházel z toho, že pokud by ve věci ochrany předmětných práv probíhalo soudní řízení, které vzhledem k dobrovolnému zanechání závadového jednání ze strany žalovaných nemuselo probíhat, právo na ochranu a vymáhání těchto práv by bez dalšího na území ČR i SR svědčilo přímo žalobci a společnosti Hettich SR s.r.o. Krajský soud v Brně proto vycházel při vyčíslení škody z ust. § 9 odst. 4, § 12 odst. 1 vyhlášky, kdy se jednalo o právní úkon jak v ČR, tak na Slovensku a jednalo se o obtížnou oblast a jako tarifní hodnotu jednoho úkonu ve výši 9.300,- Kč x 2 – 20%, tedy za jeden úkon určil odměnu ve výši 14.880,- Kč. Úkony, které soud považoval za uplatnitelné ve smyslu ust. § 11 vyhlášky, pak byly počtem 10x a to první porada s klientem, převzetí a příprava zastoupení jako jeden úkon, právní rozbor ze dne 27.7.2008, sepis výzvy 13.8.2008, sepis stanoviska 17.9.2008, porada s klientem 1.10.2008, sepis stanoviska 12.11.2008, porada s klientem 1.12.2008, sepis vyjádření 2.12.2008, porada s klientem 14.1.2009, sepis vyjádření 16.1.2009. K těmto úkonům pak přihlédl i k ust. § 13

citované vyhlášky a přiznal i 10 x režijní paušál 300,- Kč a DPH 32.524,80 Kč. Celkem dospěl k částce 154.880,- Kč + 32.524,80 Kč. Tuto částku pak považoval ve světle shora uvedeného za předvídatelnou škodu vzniklou zaviněným jednáním žalovaných. Ve zbytku pak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku se žalovaný odvolal, resp. odvolání žalovaných směřovalo proti výročkům I. a III., tedy proti vyhovujícímu výroku a výroku o nákladech řízení.

Na základě tohoto odvolání rozhodoval Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 27. března 2014 č.j. 8Cmo 74/2014 – 137. Vrchní soud v Olomouci rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III. zrušil a věc v tomto rozsahu postoupil věcně příslušnému Městskému soudu v Praze. Z odůvodnění tohoto usnesení stojí za zmínku zejména ten odstavec, ve kterém Vrchní soud v Olomouci dovozuje, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody vycházející z tvrzeného porušení práva z průmyslového vlastnictví a je tedy nutno zkoumat věcnou aktivní legitimaci žalobce, tedy zda je vlastníkem či majitelem tvrzeného práva podle příslušného zákona na ochranu průmyslového vlastnictví, tedy dle § 2 odst. 1 citovaného zákona a zda toto právo bylo porušeno. Jde o nárok, který lze vymáhat dle zákona o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (§ 5 odst. 1 citovaného zákona) a rozhodnutí v prvním stupni, o němž náleží Městskému soudu v Praze jako soudu věcně i místně příslušnému podle § 6 odst. 1 citovaného zákona a § 39 odst. 2 zák. č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích. Protože o uplatněném nároku rozhodl věcně nepřislušný soud, odvolací soud zrušil rozsudek soudu prvního stupně v napadené části a postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu věcně příslušnému. Protože výrok II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2013 č.j. 41Cm 87/2009 – 112 již nabyl právní moci (zamítavý výrok týkající se částky 321.052,45 Kč), předmětem dalšího řízení před Městským soudem v Praze zůstala částka 187.404,80 Kč a dále pak náklady řízení za celé řízení, tedy jak před Krajským soudem v Brně, tak před soudem odvolacím a dále pak i před Městským soudem v Praze.

V podání doručeném soudu dne 12.3.2015 na výzvu soudu žalobce doplnil svá žalobní tvrzení a navrhl důkazy ohledně aktivní věcné legitimace žalobce a uplatněného nároku. K právnímu základu své aktivní legitimace zdůraznil ust. § 5 odst. 1 a § 2 zák. č. 221/2006 Sb. s tím, že uvedl, že ve prospěch existence aktivní věcné legitimace žalobce svědčí skutečnost, že žalobce získal výhradní licence udělené podle německého práva společnostmi Hettich Marketing – und Vertreibe GmbH & Co.KG, Hettich FurnTech GmbH & Co.KG a dále Druck und Spritzgußwerk Hettich GmbH & Co.KG (dále společnosti Hettich) na práva z duševního vlastnictví, zdůraznil, že licence může být podle německého práva udělena i ústně a odkazuje v tomto směru na komentář k § 30 německého zákona o ochranných známkách a v § 15 patentového zákona (německého). K doložení své věcné aktivní legitimace žalobce předložil znalecký posudek vypracovaný patentovým zástupcem a soudním znalcem Ing. Václavem Kratochvílem ze dne 3. února 2015. Jeho úkolem bylo posouzení a zodpovězení otázky, zda lze licenční smlouvu na ochrannou známku, autorské právo a patent uzavřít podle německého práva i ústně. Znalec uzavřel, že lze. Žalobce pak ve svém doplňujícím vyjádření setrval na svých dosavadních stanoviscích ohledně nároku na úhradu nákladů právního zastoupení, když zdůraznil, že mezi účastníky nikdy nebylo sporu v tom, že žalovaní tím, že uvedli na trh imitace některých výrobků skupiny Hettich se dopustili jednání zasahujícího do práv duševního vlastnictví společnosti Hettich, která odporují zákonu, že vzhledem k obtížnosti problematiky se musel žalobce obrátit na odborníka na duševní vlastnictví a dále zdůraznil i to, že advokátní kancelář prováděla pravidelná vyúčtování právních služeb poskytovaných při zastupování společnosti Hettich a podkladem pro vyúčtování právních služeb a jejich nedílnou přílohou byly přehledy úkonů odpracovaných hodin pracovníků

advokátní kanceláře, které byly vygenerovány z informačního systému. Tyto výpisy pak byly předloženy k důkazu v rámci řízení o žalobě. Proto na základě shora uvedeného trval na tom, aby Městský soud v Praze rozhodl v souladu s rozhodnutím Krajského soudu v Brně, a aby přiznal žalobci částku ve výši 187.414,80 Kč s příslušenstvím jako náhradu škody.

Žalovaní se též znova ve věci vyjádřili, napadli výpočet smluvní odměny vyčíslené žalobcem. Vylučují, aby žalobce požadoval po žalovaných náhradu smluvní odměny. Pokud pak jde o mimosmluvní odměnu, ze strany žalobce se jedná o účelové navyšování odměny ve snaze dostat se co nejlíže k žalované jistině. Především žalovaní zpochybňují možnost navýšení podle ust. § 12 odst. 1 advokátního tarifu, také podle ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu a zdůrazňují, že již z obsahu jednotlivých podání žalobce je zřejmé, že se jednalo o jednoduché výzvy a stanoviska, u kterých není na místě zvýšení podle ust. § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť skutečně nešlo o mimořádně obtížné úkony právní služby. Současně není možné ani navýšení základní sazby podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, neboť žalobce jednal ve věci sám, čemuž ostatně odpovídá i skutečnost, že žalobu podal pouze on a nikoliv další tři subjekty. Kromě toho namítají i tu skutečnost, že je nesprávný i samotný počet účtovaných úkonů právní služby, neboť převzetí a příprava zastoupení je už ze své podstaty spojeno s první poradou s klientem, a proto není možné tyto úkony rozdělit a účtovat dvakrát.

Dále žalovaní namítají, že ve vztahu k sumě 548.619,75 Kč, která byla žalobcem v období od 22.9.2008 do 9.7.2008 vyplacena advokátní kanceláří, tak tato suma nekoresponduje se žalovanou jistinou, ale současně ani z jednotlivých vyúčtování nevyplývá, že by se účtovaná odměna měla týkat právních služeb, které mají souvislost s jednáním žalovaných. Jinak řečeno – vyplacená část tak může mít souvislost i s jinými právními kauzami než se sporem s žalovanými, čemuž by ostatně odpovídal i fakt, že nejenže vyplacená částka není totožná se žalovanou jistinou, současně ale ani s obdobím, kdy měly být vykonány úkony právní služby. Za daných okolností, dle žalovaných, žalobce nemůže argumentovat vyplacenou částkou, protože není zřejmé, zda a v jaké části se měla týkat sporu s žalovanými. Žalovaní jsou přesvědčeni, že žalobce jednak neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že by placené částky měly souvislost s předmětným sporem se žalovanými a současně, že účtované částky zcela určitě neodpovídaly hodnotě a složitosti věci. Žalovaní pak zejména namítají nedostatek věcné aktivní legitimace žalobce, odkazují na zák. č. 221/2006 Sb. o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví s tím, že žalobce nepředložil písemnou licenční smlouvu. Uvedený nedostatek aktivní věcné legitimace s ohledem na kogentnost právní úpravy nemůže zhojit ani souhlasné prohlášení společnosti Hettig ze dne 15.10.2013, neboť toto prohlášení není písemnou licenční smlouvou uzavřenou v čase před zahájením vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Žalovaní v tomto odkazují na shora uvedené s tím, že považují za nadbytečné zabývat se německou právní úpravou, neboť ta je irelevantní a v dané právní věci neaplikovatelná, protože ji zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví svým odkazem (pod čarou) na výhradně české právní předpisy vylučuje. Dále pak žalovaní argumentují tím, že znalecký posudek Václava Kratochvíla je nepoužitelný, řeší ve svém posudku otázku právní, což mu však s ohledem na jeho odbornost - patenty a vynálezy nepřísluší, neboť tento může řešit pouze otázky skutkové. Navíc, jak vyplývá z uvedeného znaleckého posudku, znalci byla předložena pouze literatura, popř. komentáře k zákonům a tyto nejsou pramenem práva. Dále pak žalovaní uvádějí, že došlo k nesplnění předpokladu vzniku odpovědnosti za škodu, neboť i když byl žalobce ve věci věcně aktivně legitimován, je potřebné žalobu z titulu náhrady škody zamítnout i z toho důvodu, že nejsou splněny všechny zákonné předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu. A to porušení právní povinnosti, vznik škody a příčinná souvislost. Žalovaní uvedli, že ani případné protiprávní jednání žalovaných samo o sobě není důvodem pro vznik odpovědnosti

za škodu a pro přiznání náhrady škody, neboť je nutné, aby byly přítomné oba další předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu. Žalobci žádná škoda nevznikla a náklady, které měl žalobce vynaložit za právní poradenství v souvislosti s jednáním žalovaných, nebyly škodou. V této souvislosti opakovaně poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.10.2008 sp. zn. 32Cdo 1733/2008. Pokud pak jde o příčinnou souvislost, žalovaní poukázali na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.10.2008, vedený pod sp.zn. 32Cdo 1733/2008 znova, když argumentují tím, že pokud skutečně žalobce vynaložil určité náklady na právní zastoupení v podobě odměny advokátní kanceláři, není tento náklad újmou (škodou) a nesplnil ani požadavek kauzálního nexu s protiprávním jednáním žalovaných podle ust. § 373 Obch.Z. Žalovaní zdůrazňují, že není možné zaměňovat náklady vynaložené na právní pomoc a škodu, neboť skutečně bezprostřední příčinou vynaložení nákladů žalobce na právní pomoc byla jeho povinnost vyplývající ze smlouvy o právní pomoci ze dne 22.7.2008 a nikoliv jednání žalovaných (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19.3.2013, vedený pod sp.zn. 23Cdo 1773/2011). Zabezpečení právního zastoupení a vynaložení nákladů na právní zastoupení není nutným následkem chování žalovaných. Analogicky pak poukazují i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25Cdo 3178/2009, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 25Cdo 3598/2009, 25Cdo 3092/2010 a usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 17.3.2015 sp.zn. 2.US 139/15. Za daných okolností se tedy žalovaní domnívají, že případné vyhovění žaloby, kdyby soud považoval zaplacenou odměnu advokátní kanceláře za škodu, ve své podstatě znamenalo odchýlení se od ustálené rozhodovací praxe NS ČR, která je v daném případě dle žalovaných jednoznačná. Proto navrhli žalobu zamítnout.

K věcné aktivní legitimaci žalobce:

Městský soud v Praze zopakoval dosud provedené a účastníky navržené důkazy s tím, že dále provedl důkaz i znaleckým posudkem č. 2010/2015, který zpracoval Ing. Václav Kratochvíl, patentový zástupce, a to dne 3.2.2015. Tento znalecký posudek je opatřen i znaleckou doložkou o tom, že znalec si je vědom následku vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Přílohou tohoto znaleckého posudku pak jsou listiny v němčině, přeložené do českého jazyka tlumočnicí Ing. Hanou Blahoutovou, které si soud vyhodnotil samostatně. Ve svém znaleckém posudku pak znalec učinil ten závěr, že licenční smlouvu na ochrannou známku, autorské právo a patent lze uzavřít podle německého práva i ústně, což je podstatné pro závěr soudu o věcné aktivní legitimaci žalobce v tomto sporu. Soud si je vědom skutečnosti, že jmenovanému znalci nepřísluší řešit otázky právní, nicméně při hodnocení tohoto důkazu vychází soud z ust. § 121 o. s. ř., že není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé soudu z jeho činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů ČR (proto důkaz cizím právem provést lze) a z ust. § 125 o. s. ř., ze kterého vyplývá, že za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci. Jak soud zjistil z veřejně přístupného rejtríku – seznamu znalců a tlumočnicků, pro obor – německé právo, není žádný znalec zapsán. Vzhledem k tomu, že problematika licenčních smluv spadá do základního oboru patenty a vynálezy, považuje soud za možné využít jmenovaného znalce pro posouzení položené otázky. *Ustanovení § 121 pokrývá též mezinárodní smlouvy, které jsou součástí českého právního řádu (jsou uveřejněny ve Sbírce mezinárodních smluv). Předpisy nižší právní síly, které se ve Sbírce zákonů nepublikují ani neoznamují (vyhlášky obcí v jejich samostatné působnosti), je však třeba učinit předmětem dokazování. Je také třeba prokazovat - ve věcech s mezinárodním prvkem - cizí právo, ať již z hlediska jeho existence nebo jeho obsahu. Jeho znalost sice může nabýt i soudce vlastním studiem, ale obvyklým postupem zůstává dotaz na ministerstvo spravedlnosti za účelem získání příslušné informace či ustanovení znalce z oblasti právních vztahů s cizinou (souhrnně viz stanovisko R 26/87). Není též vyloučeno uložit účastníku, aby předložil text cizí normy, jíž se dovolává.*

(srovnej komentář ASPI k ust. § 121 o. s. ř.) Soud proto dospěl k závěru, že v tomto případě lze využít závěry znalce ohledně zjištění, že licenční smlouvu na ochrannou známku, autorské právo a patent lze uzavřít podle německého práva i ústně. To, že žalobci byla udělena nevýhradní licence resp. sublicence k ochranné známce QUADRO, k užití vyobrazení výrobku QUADRO a k užívání patentu s názvem *Pneumatické zpožd'ovací zařízení k brzdění pohyblivých nábytkových dílů* pak soud zjistil i z potvrzení společností Hettich ze dne 14. 10. 2013.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaní nabízeli produkty, které byly chráněny ve prospěch třetích osob (společností Hettich) a že žalovaní po jednáních s právním zástupcem žalobce výrobky stáhli ze své nabídky, je tedy nesporné, že ze strany žalovaných došlo k porušení průmyslových práv svědčících společností Hettich. Žalovaní nepopřeli, že žalobce s nimi mimosoudně jednal prostřednictvím právního zástupce.

Odměnu za právní zastoupení v tomto případě lze považovat za škodu, která vznikla v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti, není to v rozporu s konstatní judikaturou

Ze smlouvy o právní pomoci ze dne 22. 7. 2008 soud zjistil, že žalobce uzavřel s advokátní kanceláří Weinhold Legal, v.o.s. smlouvu o právní pomoci pro zastupování ve věci porušování práv z duševního vlastnictví žalovanými. Hodinová sazba odměny byla ve smlouvě sjednána částkou 4.500,- Kč.

Z korespondence mezi stranami (zejména z výzvy advokáta Martina Lukáše ze dne 19. 8. 2008, dopisu ze dne 17. 9. 2008 – reakce na dopis zástupce žalovaných, dopisu zástupce žalobce ze dne 12. 11. 2008, další korespondence ze dne 24. 11. 2008, 8. 12. 2008, 16. 12. 2008, 5. 2. 2009 soud zjistil, že mezi stranami probíhala za účasti právních zástupců jednání, směřující k narovnání vztahů mezi účastníky.

Žalovaní ve své obraně poukazovali na judikaturu (citovanou shora), ze které dovozovali, že tvrzená škoda nevznikla. Soud (v souladu se závěry, vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41Cm 87/2009-112) dospěl k závěru, že v tomto řízení došlo ke vzniku škody v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti žalovanými. Porušení právní povinnosti je nesporné (porušení průmyslových práv svědčících společností Hettich). Pokud jde o příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou (odměnou za právní zastoupení), v konkrétním případě jde o specifický případ, na který dle názoru soudu citovaná judikatura nedopadá. Nutno vzít v potaz, jak již uvedl ve svém rozhodnutí Krajský soud v Brně, že oblast duševního vlastnictví vyžaduje vysokou odbornost a vyhledání služeb advokáta pro mimosoudní jednání není nepřiměřeným bráněním práva. *Za bezprostřední příčinu v této věci by ve světle judikatury sice nešlo považovat porušení povinnosti žalovanými, nýbrž uzavření smlouvy o právní pomoci, ve světle všech okolností případu je však důvodné vzít v potaz i řetězení jednotlivých příčin a následků. Jako hlavní je prokázané porušování chráněných práv žalobce ze strany žalovaných, kterého kdyby nebylo, nebyl by dán ani důvod pro právní zastoupení a s tím spojený následek spočívající v povinnosti za poskytnuté právní služby zaplatit odměnu.* Proto i Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobci škoda vznikla v příčinné souvislosti s porušením povinností ze strany žalovaných.

Výše vzniklé škody

Z potvrzení advokátní kanceláře Weinhold Legal, v.o.s. ze dne 17. 6. 2009 soud zjistil, že žalobce v plné výši uhradil této advokátní kanceláři faktury za poskytnutí právních služeb v souvislosti se sporem se žalovanými.

Uvedená skutečnost (tedy že částky uvedené dále byly advokátní kanceláři za právní pomoc v souvislosti s mimosoudním jednáním se žalovanými žalobci vyúčtovány a také poukázány žalobcem advokátní kanceláři Weinhold Legal, v.o.s.) vyplývá i z listin (výpisů z účtů žalobce), označených jako: výpis z účtu ze dne 9.7.2009, týkající se částky 36.146,25 Kč, výpis z účtu ze dne 5.5.2009, týkají se částky 61.195,75 Kč, výpis z účtu ze dne 13.2.2009, týkající se částky 78.302,- Kč, výpis z účtu ze dne 8.1.2009, týkající se částky 61.582,50 Kč, výpis z účtu ze dne 22.9.2008, týkající se částky 188.763,75 Kč, výpis z účtu ze dne 2.12.2008, týkající se částky 122.629,50 Kč, dále pak z vyúčtování z 13.11.2008, 5.12.2008, 14.1.2009, 27.3.2009, 15.6.2009.

Městský soud v Praze se ztotožnil se závěry Krajského soudu v Brně i v posouzení otázky výše škody, která žalovanému vznikla. *Škoda, tak jak byla (původně) žalobcem vyčíslena v žalobě, neodpovídá požadavku na předvídatelnost vzniklé škody.* (ust. § 379 obch. zák.) *Nelze totiž i při jakémkoli porušení práva předvídat, jakou konkrétní smlouvu s právním zástupcem chráněná osoba uzavře, aby se ochrany svého práva domohla. Soud proto považoval za důvodné posoudit nárok žalobce ve světle předvídatelného vyčíslení právního zastoupení v souladu s mimosmluvní odměnou upravenou ve vyhl. č. 177/1996 Sb. Vyčíslení pak koresponduje s úkony žalobce, tak jak byly žalobcem žalovaným v rámci vyjednávání před žalobou popsány. Pro vyčíslení škody soud vycházel z ust. § 9 odst. 4, § 12 odst. 1 vyhl. (i Městský soud v Praze zastává názor, že je na místě zvýšení na trojnásobek podle ust. § 12 odst. 1 vyhl., neboť k úkonům bylo nezbytné použití cizího jazyka a šlo o úkony časově náročné), když shodně s Krajským soudem v Brně odměnu za jeden úkon právní pomoci stanovil ve výši 9.300,- Kč x 2 – 20%, tj. ve výši 14.880,- Kč. Dále pak shodně s rozhodnutím Krajského soudu v Brně úkony, které považoval za uplatnitelné ve smyslu ust. § 11 vyhlášky byly v počtu deseti, a to konkrétně 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) právní rozbor ze dne 25. 7. 2008, 3) sepis výzvy ze dne 13. 8. 2008, 4) sepis stanoviska ze dne 17. 9. 2008, 5) porada s klientem 1. 10. 2008 6) sepis stanoviska ze dne 12. 11. 2008, 7) porada s klientem 1. 12. 2008, 8) sepis vyjádření 2. 12. 2008, 9) porada s klientem 14. 1. 2009, 10) sepis vyjádření dne 16. 1. 2009. Celkem tedy náklady za právní zastoupení takto vypočtené činí 154.880,- Kč včetně náhrady hotových výdajů a DPH ve výši 32.524,80 Kč, celkem tedy 187.404,80 Kč.*

Pokud jde o právní posouzení věci, soud vycházel z právní úpravy zák. č. 513/1991 Sb. (dále obch. zák.), a to zejm. z ust. § 373, 378 379, 380, 383 obch. zák., neboť s ohledem na přechodná ustanovení zák. č. 89/2012 Sb. (dále obč. zák.), a to ust. § 3028 odst. 3 se právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona jakož i práva a povinnosti z nich vyplývající řídí dosavadními právními předpisy.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě v rozsahu, který byl předmětem řízení poté, co ve věci rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 27. března 2014 č.j. 8Cmo 74/2014 – 137, zcela vyhověl, a to včetně požadovaného příslušenství pohledávky (zákonného úroku z prodlení) od data podání žaloby v souladu s ust. § 369 odst. 1 obch. zák.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. Soud zohlednil, že v řízení před Krajským soudem v Brně byl ve vztahu k nákladům řízení úspěšný žalovaný, a to v rozsahu 26% z celkové částky 131.005,60 Kč. Za toto řízení by mu proto příslušely

náklady v celkové výši 34.061,50 Kč, tak jak je již vyčíslil jmenovaný soud, a to za 7,5 úkonu právní služby, 8 paušálních náhrad, náhrady za promeškaný čas a za cestovné a parkovné.

Nadále soud vycházel již z hodnoty předmětu sporu ve výši 187.404,80 Kč, když v této části řízení (před Vrchním soudem v Olomouci a před Městským soudem v Praze) byl již žalobce zcela úspěšný a přísluší mu tak odměna za 1 úkon právní služby vypočtená z této hodnoty sporu (§ 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb.) ve výši 8.620,- Kč za jeden úkon právní služby. Žalobci takto přísluší odměna za právní zastoupení celkem za 5 úkonů právní služby, a to konkrétně za vyjádření k odvolání, účast na jednání dne 12. 1. 2015, 27. 4. 2015 a 21. 9. 2015 a 1x doplnění žaloby a tomu odpovídajících 5 režijních paušálů po 300,- Kč. Soud dále přiznal žalobci náhradu hotových výdajů na vypracování znaleckého posudku podle faktury č. 2015142, zaplacené 17. 2. 2015. Podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. pak přísluší advokátovi 21% DPH z odměny za právní zastoupení (9.366,- Kč), když právní zástupce žalobce osvědčil skutečnost, že je plátcem DPH. Celkové náklady řízení s vyčíslením DPH tak činí 66.066,- Kč. Od této částky soud odečetl částku 34.061,50 Kč, což jsou účelně vynaložené náklady žalovaného, vyčíslené shora, a dospěl k závěru, že žalobci lze přiznat náklady v tomto řízení ve výši celkem 32.004,50 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu. Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domoci jeho splnění návrhem na výkon rozhodnutí.

V Praze dne 21. září 2015

JUDr. Irena Karpíšková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Kovářová Pavlína